

talrigt Afkom af ham og hans Broder. Det var nu heller ikke egentlig som Arvetager, at Magistraten var kommen i Uenighed med Fideikommisjets Bestyrelse, men det var af Hensyn til en anden Bestemmelse, som findes i Oprettelsesdokumentet. Der staar nemlig, „at Bøgel ikke vil egentlig modsætte sig, at Fideikommisjet sælges“. Altsaa er Stifteren gaaet ud fra, at Fideikommisjet er sælgeligt, og i den Henseende har han fra en Bønderens Standpunkt et Fortrin fremfor de Erektorer, der sige, at der aldrig maa ske noget Salg; men nu kommer Tillæget dertil, som gjør, at til den Dag idag har Erektionsbrevet været et absolut Forbud mod Salg af enhver Tomme Land, ja ikke engang en tidligere Indenrigsminister kunde bevæge Fideikommisjet til at sælge saamegen Jord, at man kunde bygge et Hotel derpaa ved Ringsted Banegaard. Ringsted Banegaard ligger nemlig paa Fideikommisjets Grund, det vil sige paa Hovedgaardens Grund, ikke paa Bøndergodsets. Det var nu altsaa for nogle og tredive Aar siden, at Minister Bang, som ellers var en determineret Mand, naar det gjaldt om praktiske Formaal, ikke kunde skaffe saameget Jord fra det Bøgelste Fideikommis, at han kunde faae et Gæstgiveri opført ved Ringsted Banegaard. Det er slet ikke bedre nu, ja, det er nær ved at være værre, thi Ringsted Byraad kan ikke faae saameget Jordsmon, at det kan anlægge en ordentlig Gade eller Vej fra Banegaarden til Byen, ja, det kan endnu mindre, skjøndt det har andraget derpaa, faae Jord til Bebyggelse langs den Hovedvej, som gaar fra Ringsted By til Banegaarden, og som vilde være den naturlige Udviklingsplads for denne Kjøbstad. Saaledes er det nu med Hensyn til Hovedgaardens Jorder, men de vedkomme egentlig ikke denne Sag, og jeg kommer ikke her for at skaffe Ringsted By Byggegrunde. Det staar imidlertid i Erektionsbrevet, at naar der finder Salg Sted af Godset, skal $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen kontant udbetales til St. Hans Hospital eller, hvad der er det Samme, Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og de øvrige $\frac{2}{3}$ af Kjøbesummen skulle sættes fast uforanderlig i Byggesgift til Bedste for den Bøgelste Familie. For en halv Snes Aar siden fattede Bestyrelsen den Plan at ville anvende Loven af 1854 og forsøge at sælge Fideikommisjets Bøndergod, og den indgav da en Begjæring til Justitsministeren for at faae hans Resolution for Salgssummernes Minima, det vil sige de mindste Summer, hvorfor Bøndergodset maatte bortselges fra Fideikommisjet overensstemmende med denne Lov af 1854. Bestyrelsen vilde imidlertid

ikke give denne tredie Part til Kjøbenhavns Magistrat; derfor modsatte Magistraten sig, at der fandt noget Salg Sted, og saa svarede den daværende Justitsminister — jeg lægger naturligvis Vægt paa, at det ikke er den Minister, der nu er tilstede her i Thinget — at han ikke vilde give en saadan Resolution paa Grund af den Strid, som fandt Sted om Anvendelsen af Kjøbesummen. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg finder et saadant Afslag aldeles malplaceret og urigtigt, thi det vedkom jo ikke Ministeren, hvem der tager Pengene, naar blot Godset eller Gaardene og Husene bleve betalte med den Pris, som var passende efter Fideikommisjets Tilstand. Men nok er det, den daværende Justitsminister — jeg veed ikke bestemt, hvilken det var, thi jeg kjender ikke det Aar, Afslaget fandt Sted, men det maa, saavidt jeg kan skjønne, have været i 1874 — gav altsaa Afslag. Der opstod derefter en Procces mellem Bestyrelsen for Ringsted Kloster og Kjøbenhavns Magistrat, og under denne Sag var Bestyrelsen Sagsøger og paastod Dom over Magistraten til at blive kjendt berettiget til Salg af Bøndergod under Ringsted Kloster uden at give nogensomhelst Del af Kjøbesummen til Magistraten. Altsaa, Bestyrelsen vilde beholde hele Kjøbesummen og antog, at dette stemmede med Bøgel's Erektionsbrev, som Bestyrelsen fortolkede derhen, at Magistraten kun kunde have Ret til en Del af Kjøbesummen, naar hele Godset solgtes, baade Hovedgaarden, Kirker, Skovene og Bøndergodset samlet, og at Magistraten ikke skulde kunne fordre nogen Andel af Kjøbesummerne ved de enkelte Steders Salg. Høiesteret kom ved Dom af 13de November 1876 til et andet Resultat end det, Bestyrelsen ventede, nemlig at Bestyrelsen meget vel kunde sælge Bøndergodset, men den skulde afgive en Trediedel af Kjøbesummerne til Kjøbenhavns Magistrat. Dermed endte Bestyrelsens Bestræbelser for at sælge Bøndergodset. Siden 1876, altsaa nu i 6 Aar, er der Intet hørt fra Bestyrelsen for Klosteret om, at den vil sælge Bøndergodset, og det maa antages, at den ikke vil gjøre det. Nu ligger Sagen altsaa saaledes for, at Bestyrelsen i sin Tid har hos Justitsministeren begjært en Resolution til at sælge og faaet et Afslag. Nu er det, at jeg ønsker at høre vor nuværende Justitsministers Mening, om han vil give et Afslag paa en saadan Begjæring, eller om han ikke snarere skulde være fundet at tilkjendegive Bestyrelsen, at der fra hans Side ikke vil være Noget at erindre imod, at Loven af 1854 nu gjøres anvendelig paa Ringsted Kloster,